

Màneg molt llarg: assimilació o no de la -[k] final a la nasal següent

(ALDC, IX, F 20. Màneg molt llarg)

En aquest mapa i comentari ens ocupem exclusivament del tractament que rep la -[k] final seguida d'un mot començat per la nasal bilabial [m]; per a la variació del nucli, *màneg*, veg. *PALDC*, II, mapa 227; per a l'adverbi *molt*, *PALDC*, VIII, mapa 1338, i per al determinant *llarg*, *PALDC*, III, mapa 271.

El tractament quasi general del contacte fonosintàctic de -[k] + [m]- és de sonorització de la velar en [g]; només unes poques localitats, sobretot mallorquines, practiquen l'assimilació a la nasal (*màne[m m]olt llarg*). Es conserva la [k] seguida de pausa ([m'anəḳ | moḳ l'ark] 73) i ocasionalment s'emmudeix (*mane[∅ m]olt llarg* 175).

Les llacunes del mapa, incloses com a "altres respostes", corresponen a respostes amb un nucli que no posseïa la velar final (*mango*, *manxe*, *margue/margui*) o a contextos on no apareix l'enllaç estudiat: *màneg ben llarg*, *màneg un munt llarg*, *mànic llarg*, *mànic assai llarg*, *mànic llong assai*, *manxe ben llarg*, *manxe força llarg*, *manxe molt llarg*, *manxe un munt llarg*, *margue un munt llarg*, *margui força llarg*, *mango llargo*, *mango molt llargo*, *mango molt llarg*. És normativa la pronúncia sonora de la consonant velar en posició final de mot quan es troba davant una consonant sonora (*PEOLC Fonètica*, pàg. 20).

